

zřetelem na dědictví, neznamená to, že naopak pozůstalost představuje dědice, a proto právem usuzuje odvolací soud ve hlavní otázce této rozepře, totiž, zdali jest daň předepsanou zůstaviteli pokládati za daň předepsanou dědici, že tu není jednota osob, nýbrž jde o dva právně různé a odlišné předpisy daňové. Také ve příčině § 6 zákona o ochraně nájemníků jest sporná věc vyložena v odvolacím rozsudku po právní stránce správně. Rozhoduje, že se žalovaná stala podle zjištění soudů nižších nájemnicí sporného bytu před účinností zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n., před dnem 1. dubna 1928, neboť ho nabyla jako nájemnice po zůstaviteli doručením odevzdací listiny dne 7. prosince 1927, a že sporný byt v době tohoto nabytí nebyl stížen vypověditelností podle § 31 čís. 6 cit. zák.

Čís. 9567

Předpis § 575, první odstavec, c. ř. s. týká se jen sporů z nájemní smlouvy mezi smluvníky, nikoliv případu, domáhá-li se pachtýř nebo nájemník odevzdání předmětu pachtu nebo nájmu na třetí osobě.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv I 1982/29.).

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 9076. Šlo o spor, v němž se domáhal pachtýř na třetí osobě, by byla uznána povinnou uznati, že jí nepřísluší právo držeti a užívati spachtovane pozemky, a odevzdati je žalobci do neobmezeného pachtovního užívání. O d v o l a c í s o u d po té žalobu zamítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

První obrana dovolatelova odpůrce, že jde o pachtovní spor a že mělo proto dovolání býti podáno v osmidenní lhůtě § 575 c.ř.s., jest bezpodstatná, neboť v řízení nájemním upraveném v §§ 560-576 c. ř. s. jde o nájemní řízení, pokud se týče o nájemní spor na základě nájemní smlouvy o spor mezi smluvními stranami (§ 560, 561, 567-569, 574), není však toto řízení předepsáno pro případ, kde se pachtýř (nájemník) domáhá odevzdání předmětu nájmu (pachtu) na osobě třetí, tedy buď vůbec ne z důvodu smlouvy nájemní (pachtovní), nýbrž z důvodů jiných (na př. svépomocného zásahu v předmět nájmu nebo pachtu), nebo sice z důvodu smlouvy, ale jiné než nájemní neb pachtovní. O obdobném použití řízení nájemního a pachtovního na případ takového sporu proti osobě třetí nemůže býti řeči, poněvadž jde o řízení zvláštní, výjimečné, jež podle známé vykládací zásady na jiné případy nelze rozšiřovati.

Čís. 9568

Zřídila-li si strana, zbavená částečně svéprávnosti (pro marnotratnictví), ve sporu o rozluku manželství bez součinnosti podpůrce a opatrovnického soudu právního zástupce, jest povinna zaplatiti mu odměnu, aniž by nárok právního zástupce byl omezen na jmění ponechané straně k volnému nakládání podle §§ 246, 247 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv II 166/29.).